

บทความวิจัย

เรื่อง วิเคราะห์ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของผางซื่อฉี่”

ในเชิงจิตวิทยา

โดย

นางสาว ญาณิศา ลีมวัฒนาศรี

รหัสนักศึกษา 05610790

โครงร่างวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 111 ระเบียบวิธีวิจัยเอเชียศึกษา

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2564

ลิขสิทธิ์ของอักษรศาสตร์บัณฑิต มหาวิทยาลัยศิลปากร

ชื่อบทความวิจัย	วิเคราะห์ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” ในเชิงจิตวิทยา
ผู้เขียน	นางสาวญาณิศา ลีมวัฒนาศรี
อาจารย์ที่ปรึกษาบทความวิจัย	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัทมา ทีฆประเสริฐกุล
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2564

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” ในเชิงจิตวิทยา มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครหญิงในเชิงจิตวิทยาและเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะทางจิตวิทยาของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี”

ผลการศึกษาพบว่าตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” มีอาการทางจิตวิทยาได้แก่ การลดคุณค่าของตัวเอง การกลับไปหาผู้ที่ข่มขืนตัวเองซ้ำๆ ไม่ยอมเล่าเรื่องราวที่ตัวเองถูกข่มขืนให้ผู้อื่นฟัง หลงลืม นอนไม่หลับหรือฝันร้าย ร่างกายชুবวม เห็นภาพหลอน ทำร้ายร่างกายตัวเอง มีความคิดอยากฆ่าตัวตาย เสียสติ ปกปิดบาดแผลที่ตนเองโดนทำร้าย ตกใจง่ายกว่าปกติและมีท่าทางหวาดกลัวอะไรบางอย่าง โดยปัจจัยที่มีผลต่อภาวะทางจิตวิทยาของตัวละครหญิงได้แก่การถูกทารุณกรรมจากข่มขืนและการถูกทารุณกรรมจากการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว มีโดยมีแนวคิดปิตาธิปไตยในประเทศได้หวั่นสนับสนุนเพศชายในการทารุณกรรมเพศหญิง

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยเรื่อง วิเคราะห์ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของผางซื่อฉิน” ในเชิงจิตวิทยา เป็นส่วนหนึ่งของรายวิชา 450 111 ระเบียบวิธีวิจัยเอเชียศึกษา

บทความวิจัยชิ้นนี้สามารถสำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับการกรุณาอย่างสูงจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปัทมา ฑิฆมประเสริฐกุล อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่กรุณาให้คำแนะนำและให้คำปรึกษา ตลอดจนการปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดี จนทำให้งานวิจัยในครั้งนี้เสร็จสมบูรณ์ ข้าพเจ้าอยากขอบคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณครอบครัว ขอขอบคุณพี่มิว รุ่นพี่เอเชีย ขอขอบคุณเพื่อนๆที่คอยอยู่ข้างๆที่คอยให้คำปรึกษาและให้กำลังใจซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้การศึกษาวิจัยครั้งนี้ผ่านไปได้อย่างดี ขอขอบคุณศิลปินคนโปรดทุกคนที่คอยสร้างสรรค์ผลงานให้ข้าพเจ้าดูและฟังยามท้อแท้หรือหมดกำลังใจ

ผู้วิจัยหวังว่างานวิจัยฉบับนี้จะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ หากมีข้อบกพร่องหรือข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าขออภัยไว้ ณ ที่นี้

ญาณิศา ลีมวัฒนาศรี

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ก
กิตติกรรมประกาศ	ข
สารบัญ	ค
บทนำ	1
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	6
สมมติฐานการศึกษา	6
ขอบเขตการศึกษา	7
วิธีการศึกษา	7
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	8
ผลการศึกษา	8
สรุปผลการศึกษา	19
บรรณานุกรม	20

บทนำ

วรรณกรรมเป็นงานเขียนที่แต่งขึ้นหรืองานศิลปะที่เกิดจากการคิดและจินตนาการแล้วแสดงออกด้วยการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารให้เข้าใจระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ วรรณกรรมเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตมนุษย์ชาติที่เจริญแล้วทุกชาติจะต้องมีวรรณกรรมเป็นของตัวเอง วรรณกรรมจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความเจริญทางด้านจิตใจของชาตินั้นๆ วรรณกรรมจึงเป็นเครื่องชี้วัดว่า แต่ละยุคจิตใจของประชาชนในชาติมีความเจริญหรือเสื่อมอย่างไร และวรรณกรรมยังสะท้อนให้เห็นถึงภูมิปัญญาของผู้เขียนและในภูมิปัญญานั้นก็คือความจริงจังที่สะท้อนถึงตัวเองต่อผู้อ่าน (พิทยา ว่องกุล, 2540: 1) วรรณกรรมจึงเป็นเครื่องมือสื่อสารความรู้สึกนึกคิดถ่ายทอดจินตนาการ และแสดงออกถึงศิลปะอันงดงาม การอ่านหรือศึกษาวรรณกรรมแต่ละเรื่องจะทำให้ผู้อ่านมองเห็นภาพสังคม วัฒนธรรม การเมือง เศรษฐกิจ ของยุคที่ผู้ประพันธ์ได้สะท้อนผ่านมุมมองของตนเองออกมา

หนึ่งในนักเขียนที่มีความน่าสนใจของประเทศใต้หวันคือ หลินอิ๋หวน อายุ 17 ปี เธอมีประวัติเป็นโรคซึมเศร้ารวมถึงไบโพลาร์และพยายามฆ่าตัวตายหลายครั้ง หลินอิ๋หวนได้แต่งงานในปี 2016 เพียงไม่ถึง 1 ปี เธอก็ฆ่าตัวตายในอพาร์ทเมนต์ของเธอเองในไทเปเมื่อวันที่ 27 เมษายน 2017 ซึ่งเป็นเวลาไม่นานนักหลังจากนิยายเล่มเดียวของเธอ “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซือฉี” ได้รับการตีพิมพ์ออกมา นักอ่านหลายคนจึงมองว่าสิ่งที่ตัวละครฝางซือฉีพบคือสิ่งที่เธอพบในชีวิตจริง

วรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซือฉี” เป็นวรรณกรรมแปลใต้หวันที่เล่าเรื่องของอาจารย์วัย 50 คนหนึ่งที่ข่มขืนนักเรียนของตัวเองหลายคนไม่ว่าจะเป็น คุณก็ ก้าวเสี่ยวฉี แต่หนึ่งในนักเรียนที่เขาข่มขืนนานที่สุดคือ ฝางซือฉี เธออยู่คอนโดมิเนียมเดียวกันกับเขาและครอบครัวก็มีความสนิทสนมกัน เลยทำให้การไปมาหาสู่กันหลายครั้งไม่มีความน่าสงสัย ในขณะเดียวกันก็มีความสัมพันธ์ของสามีภรรยาคนหนึ่ง ในคอนโดมิเนียมเดียวกันที่ภายนอกดูเป็นคู่ที่สมบูรณ์แบบเพราะทั้งสองคนเหมาะสมกันในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นฐานะทางการเงินหรือฐานะทางสังคม การศึกษา แต่แท้จริงแล้วสามีมักจะทำร้ายร่างกายภรรยาอยู่บ่อยครั้ง คนในคอนโดมิเนียมนั้นก็ทราบแต่ไม่มีใครยื่นมาเข้ามาช่วยเหลือเธอ

จากเรื่องย่อนี้เราจะเห็นว่าวรรณกรรมเรื่องนี้มีประเด็นสำคัญคือการข่มขืน การกดทับตัวละครหญิงที่มาจากแนวคิดปิตาธิปไตย โดยตัวละครหญิงถูกกระทำรุนแรงทั้งทางร่างกายและจิตใจ จนทำให้เป็นผู้ที่มีปัญหาทางจิต เช่น

“ฉันชอบคุณเพียงคนเดียว ทั้งรักและเคารพคุณ คุณอยากให้ฉันเป็นอิ๋หน่าโง่ฉันก็เป็นให้
คุณให้ฉันทนฉันก็ทน คุณเคยบอกว่าจะรักและดูแลฉันอย่างดีไม่ใช่หรือ แล้วทำไมถึงต้องมาบด
ตีฉัน ”

อีเหวินถิบเท้าไปมาบนพื้นไม่หยุด เหมือนเด็กที่กลั้นปัสสาวะไม่ได้ ร้องไห้จนหายใจไม่ออก นิ้วมือจิกไปบนชั้นหนังสือ กอดตัวเองและซุกตัวร้องไห้อยู่หน้าหัวเตียง อีเหวยพยายามจะลูบปลอบโยนเธอ แต่เธอก็คิดว่าจะดีเธออีก จึงตกลองจนหายหลัง

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 167,168)

ที่กล่าวมาข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าตัวละครหญิงตกอยู่ในสถานะที่เป็นทุกข์มาโดยตลอด เธอไม่กล้าบอกกล่าวหรือร้องขอความช่วยเหลือจากใครเพราะ เธอต้องการเป็นผู้หญิงที่ดีเป็นภรรยาที่ดีตามที่มาตรฐานที่สังคมกำหนด จนความรู้สึกต่างๆที่เธอต้องเผชิญและเก็บไว้คนเดียวทั้งหมดนี้สามารถทำให้เธอมีปัญหาทางด้านสุขภาพจิตได้

จากสภาพจิตใจของตัวละครหญิงที่กล่าวไปนั้น สามารถนำมาวิเคราะห์ด้วยทฤษฎีทางจิตวิทยาได้ ซึ่งจะช่วยให้เห็นลักษณะภาวะทางจิตวิทยาของตัวละครหญิงและเห็นปัจจัยที่สำคัญในการที่ตัวละครหญิงในเรื่องประสบปัญหา ปัจจัยอย่างหนึ่งที่มีผลต่อตัวละครหญิงคือสภาพสังคมได้หวั่นที่มีระบอบปิตาธิปไตยที่เข้มข้นโดยปิตาธิปไตยที่ประเทศได้หวั่นนั้นได้สอดแทรกอยู่ในทุกครอบครัว แนวคิดแบบปิตาธิปไตยส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชายและหญิง ในประเทศได้หวั่นผู้ชายเป็นเพศที่มีนำอาจในการนำครอบครัวและผู้หญิงหรือภรรยามีหน้าที่ในการดูแลสามี ปฏิบัติตามความต้องการของสามี เมื่อผู้หญิงมีความจำเป็นต้องออกมาทำงานหรือใช้ชีวิตในพื้นที่สาธารณะ ผู้หญิงจะเป็นเพศที่ง่ายต่อการถูกเอาเปรียบและถูกล่วงละเมิดทางเพศได้ง่าย แต่เมื่ออยู่ในบ้านผู้หญิงก็ยังคงเป็นเพศที่ถูกเอาเปรียบไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกายและจิตใจ หรือแม้กระทั่งล่วงละเมิดทางเพศจากคนในครอบครัว

ที่กล่าวมาข้างต้น ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” ในเชิงจิตวิทยา อันจะทำให้เห็นภาวะผู้หญิงที่ถูกกระทำ ความรุนแรงจนส่งผลต่อจิตใจและแสดงให้เห็นสังคมที่มีแนวคิดแบบปิตาธิปไตยเป็นสำคัญคือปัจจัยหลักที่ส่งผลกระทบต่อความรุนแรง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางจิตวิทยา

อัมพล สุอัมพันธ์ (2537) เขียนเอกสารประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่อง “เด็กถูกละเมิดกรรมกับปัญหาสุขภาพกายและจิตสังคม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบของการกระทำทารุณและการปล่อยปละละเลย จากการศึกษาพบว่าผลกระทบที่เกิดขึ้นในเด็กที่ถูกละเมิดกรรมทางเพศก่อให้เกิด การขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง (Low self esteem) เป็นความรู้สึกด้อยคุณค่าในตัวเอง หลังจากถูกละเมิดกรรมทางเพศแล้วเด็กจะรู้สึกว่าตัวเองเป็นของที่ชำรุดแล้ว รู้สึกว่าร่างกายของตัวเองถูกทำร้ายหรือเปลี่ยนแปลงไปรวมถึงปฏิกิริยาจากสังคมที่ห้อมล้อมตัวเด็ก แสดงปฏิกิริยาไม่ยอมรับหรือทำให้เด็กรู้สึกละอายและรู้สึกผิด ทำให้เด็ก

มองภาพลักษณ์ของตัวเองในแง่ลบ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อ การดำเนินชีวิตประจำวันของเด็ก อีกทั้งยัง ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของบุคลิกภาพบางอย่างที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นการตอบสนองต่อความบีบคั้น ทางจิตใจ อาการที่สำคัญคือ การสูญเสียความทรงจำเฉพาะเรื่อง ไม่สามารถจำเหตุการณ์ในอดีตของตนเอง ได้ อาจจำไม่ได้บางส่วนเท่านั้น อาการนี้มักเกิดขึ้นทันทีภายหลังที่มีภาวะบีบคั้นทางจิตใจอย่างรุนแรง เมื่อ อาการหายจะสามารถจดจำเรื่องราวได้เหมือนเดิม การสูญเสียความทรงจำร่วมกับการเปลี่ยนสถานที่ เปลี่ยน บุคคล มักเกิดขึ้นร่วมกับอาการสูญเสียความทรงจำเฉพาะเรื่อง แต่ต่อมาจะรู้ว่าตัวเองอยู่ในสถานที่ที่แปลกไป แต่ไม่รู้ว่าจะมาได้ยังไง

สวลีรัตน์ พิงพราวลี (2548) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ผลกระทบทางด้านจิตใจ กระบวนการช่วยเหลือ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลกระทบ ทางด้านจิตใจ กระบวนการช่วยเหลือ และการปรับตัวของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่ จากการศึกษาพบว่าสาเหตุที่เด็กไม่ยอมบอกผู้ใหญ่ว่าถูกละเมิดหรือทารุณกรรมทางเพศ เด็กส่วนใหญ่ถูกละเมิดทางเพศหลายครั้งกว่าที่จะกล้าบอกให้ใครรู้ มีเหตุผลหลายประการที่ทำให้เด็กไม่กล้าบอก กล่าวว่ามีใครเชื่อ กล่าวว่าจะถูกลงโทษ เพราะรู้สึกว่าเป็นความผิดของตนเองหรือตนเองเป็นตัวต้นเหตุให้เกิดการละเมิดทางเพศขึ้นเอง กล่าวคำขู่จากผู้กระทำ เช่น พ่ออาจติดคุก กลัวการถูกปฏิเสธจากผู้กระทำ จากครอบครัวกลัวถูก แก้อั้ว เด็กอาจพยายามปกป้องผู้กระทำเพราะอาจรักผู้กระทำแต่ไม่ชอบที่จะถูกละเมิดหรือไม่รู้ว่าจะบอกอย่างไรหรือไม่รู้ว่าการมีพฤติกรรมทางเพศเป็นสิ่งผิด เด็กบางคนกลัวปฏิกิริยาจากเพื่อน กลัวเป็นเป้าสายตา ถูกล้อเลียนหรือเสียความนิยมนับถือจากเพื่อนๆ หากผู้กระทำเป็นเพศเดียวกันเด็กจะกลัวถูกกล่าวหาว่าเป็นพวกรักร่วมเพศ เด็กโตบางคนจะรู้สึกอับอายเกินไปที่จะบอกรายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะการบอกผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ ครู ตำรวจ เด็กบางคนไม่รู้ว่าจะไปบอกใคร จึงหาโอกาสหรือเวลาที่ เหมาะสม ที่จะบอกไม่ได้ ไม่อยากถูกตีตราว่าเป็น “คนช่างฟ้อง เด็กถูกบอกว่าเด็กที่เรียบร้อยจะไม่ควรใช้ คำพูดเกี่ยวกับเรื่องเพศ จนในที่สุด เด็กจึงต้องบอกในที่สุดว่าถูกละเมิดหรือทารุณกรรมทางเพศเพราะ การทารุณนั้นถี่มากขึ้นเรื่อย ๆ หรือผู้กระทำมีพฤติกรรมแปลกๆมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้เด็กเกิดความกลัว

Burgess & Holmstrom (1974) เขียนหนังสือเรื่อง *psychiatric Nursing in the hospital and the community*” ในหัวข้อเหยื่อความรุนแรงในครอบครัว การร่วมประเวณีระหว่างพี่น้องและการทะเลาะวิวาท จากการศึกษาพบว่าเหยื่อที่ถูกข่มขืนกระทำชำเราจะมีปฏิกิริยาต่อเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้นแก่ชีวิตของตนทั้ง ในระยะวิกฤติหลังจากเหตุการณ์และในระยะยาว อาการความเจ็บป่วยจากการถูกข่มขืนอาจปรากฏในลักษณะ ของความเจ็บปวดทางร่างกายและความผิดปกติทางอารมณ์และจิตใจซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 2 ระยะ ได้แก่

1. ระยะเฉียบพลัน ภาวะสับสน (disorganization) ในช่วงเวลา 2-3 ชั่วโมงแรกหลังจากการถูกข่มขืน มักจะมีปฏิกิริยาที่แตกต่างกันอยู่ 2 แบบด้วยกัน แบบแรกคือการแสดงอารมณ์อย่างเปิดเผย (Expressed) คือ ร้องไห้ แสดงอาการโกรธแค้น หวาดกลัว วิตกกังวล รู้สึกเครียดเมื่อถูกซักถาม แบบที่สองคือการกดเก็บอารมณ์ไว้หรือควบคุมไว้ภายใน (Controlled) ที่จะซ่อนความรู้สึกไว้ในที่สงบ สำรวมหรือในอาการซื่อ

2. ระยะยาว ภาวะกลับคืนสู่สภาพปกติ (Reorganization) การถูกข่มขืนจะทำให้การดำเนินชีวิตของเหยื่อเปลี่ยนไป ไม่เพียงส่งผลในระยะสั้นแต่ยังส่งผลถึงการดำเนินชีวิตในระยะยาวได้หลายปี พบว่าส่วนใหญ่เหยื่อที่ถูกข่มขืนจะต้องแก้ไขอาการต่างๆที่เกิดขึ้นในขบวนการนี้ ได้แก่

2.1. การเปลี่ยนแปลงวิถีการใช้ชีวิต การถูกข่มขืนจะทำให้วิถีชีวิตของเหยื่อเปลี่ยนไป เหยื่อหลายคนอาจกลับไปใช้ชีวิตได้บ้างในช่วงแรก บางคนอาจมีปฏิกิริยาตอบสนองโดยการอยู่แต่บ้าน ไม่ไปเรียนหรือไม่ไปทำงาน สิ่งเหล่านี้จะดีขึ้นได้หากได้รับการช่วยเหลือจากญาติ บางรายอาจจะมีการกลับไปติดต่อกฎาที่ไม่ได้ติดต่อกันมาเป็นเวลานาน บางรายมีการเปลี่ยนที่อยู่ซึ่งเป็นปฏิกิริยาหนึ่งเพราะกลัวว่าจะเกิดเหตุการณ์ซ้ำอีก และเปลี่ยนเบอร์โทรศัพท์เหยื่อที่ถูกข่มขืนจะไวต่อเสียงเป็นพิเศษ

2.2. ความฝันกับการฝันร้าย ฝันร้ายเป็นอาการที่พบในเหยื่อเกือบทุกคน ทั้งในระยะเฉียบพลันและระยะยาว ความฝันจะแบ่งเป็นสองชนิด ชนิดแรกคือฝันว่าอยู่ในสถานการณ์ที่เหมือนจริงและกำลังพยายามนี้แต่ไม่สำเร็จ พอเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง ความฝันจะเป็นลักษณะที่ควบคุมเหตุการณ์ได้ แม้ว่าความฝันชนิดหลังจะควบคุมได้แต่เหยื่อก็คงไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อภาพลักษณ์ตนเองได้

2.3. ความกลัว การเกิดขึ้นของอาการกลัวที่มีต่อสถานการณ์ที่ถูกข่มขืน สถานการณ์เหล่านั้นได้แก่ การอยู่ในฝูงชนหรือการอยู่ตามลำพังหลังจากเกิดเหตุการณ์ ความกลัวของเหยื่อบางคนอาจจำเพาะเกี่ยวกับผู้ข่มขืน เช่น กลืนเหล้ากลืนบุหรืจากตัวผู้ข่มขืน ในเหยื่อบางรายมีความกลัวการมีเพศสัมพันธ์หลังผ่านเหตุการณ์การถูกข่มขืน

Wiehe (1989) เขียนหนังสือเรื่อง “Understanding Family Violence: Treating and Preventing Partner, Child, Sibling and Elder Abuse” ได้สรุปผลของการล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กจากงานวิจัยต่างๆ จากการศึกษาพบว่า

1. ความเศร้าและมีความคิดฆ่าตัวตาย เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศมีความเหงา ความเศร้า และความพยายามในการฆ่าตัวตายสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้ถูกรบกวน โดยพบว่า 37% ของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่มารับการประเมินที่คลินิกมีความคิดเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย ผู้ที่เคยถูกใช้เป็นเครื่องมือทางเพศแต่ไม่ถูกสัมผัสจะต้อง เช่น การเห็นอวัยวะของผู้ที่ชอบโชว์ ไม่มีความแตกต่างจากคนทั่วไป ในประเด็นการฆ่าตัวตาย นักวิจัยพบว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยมีประสบการณ์ของการถูกสัมผัสในทางเพศมีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตมากกว่าการล่วงละเมิดทางเพศแบบอื่นๆ

2. ความผิดปกติในการรับประทานอาหาร พบว่าในกลุ่มหญิงที่มีประสบการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็กมีความผิดปกติในการรับประทานอาหารมากกว่าในกลุ่มคนทั่วไป การแสดงออกพฤติกรรมของโรคอะนอเร็กเซีย และโรคบูลิเมียเป็นวิธีการลดความรู้สึกต่อเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศของคนเหล่านี้

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีทางจิตวิทยาจะพบว่าหลังจากเหยื่อถูกทารุณกรรมทางเพศจะก่อให้เกิดการขาดความภาคภูมิใจในตัวเองและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของบุคลิกภาพบางอย่างตามแนวคิดของ อัมพล สุ่มพันธ์ (2537) โดยเหยื่อเลือกที่จะไม่บอกเล่าเรื่องราวที่ตนเองถูกข่มขืนให้คนอื่นฟัง มีเหตุผลหลายประการที่ทำให้เด็กไม่กล้าบอก กล่าวว่ามีใครเชื่อ กลัวว่าจะถูกลงโทษ เพราะรู้สึกว่าเป็นความผิดของตนเองหรือตนเองเป็นตัวต้นเหตุให้เกิดการละเมิดทางเพศขึ้นเอง กลัวคำขู่จากผู้กระทำ ตามคำกล่าวของ สวลีรัตน์ พิงพราวลี (2548) และเมื่อเหยื่อกลับสู่ภาวะปกติเหยื่อจะมีการเปลี่ยนแปลงวิถีการใช้ชีวิตและฝันร้ายตามแนวคิดของ Burgess & Holmstrom (1974) ในระดับที่รุนแรงขึ้นเหยื่อจะเกิดความเศร้าและมีความคิดฆ่าตัวตายรวมไปถึงความผิดปกติในการรับประทานอาหาร ตามคำกล่าวของ Wiehe (1989)

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดปิตาธิปไตย

Roze (2002) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “Rape Resistance: Successes and Challenges” วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสำเร็จในการต่อต้านการข่มขืนและความท้าทายในการต่อต้านการข่มขืน จากการศึกษาพบว่าเพศสภาพซึ่งเป็นผลผลิตจากการประกอบสร้างทางสังคมวัฒนธรรมกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่กีดทับผู้หญิงให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย (patriarchy) ซึ่งเป็นสังคมที่มีผู้ชายเป็นศูนย์กลางและผู้หญิงถูกผลักให้กลายเป็นส่วนอื่นของสังคม

Jensen & Kouri (2012) เขียนหนังสือเรื่อง “Women Criminals: an Encyclopedia of People and Issues” จากการศึกษาพบว่าเพศสภาพหล่อหลอมบุคคลในสังคม จนกระทั่งเกิดเป็นภาพเหมารวมของเพศสภาพ (gender stereotypes) ซึ่งเป็นการลดทอนตัวตนและ จำแนกบุคคลให้กลายเป็นกลุ่มเดียวกันด้วยอัตลักษณ์ที่คล้ายคลึงกัน ผู้หญิงซึ่งได้รับการอบรมสั่งสอนมาตั้งแต่เด็กย่อมถูกปลูกฝังว่าเป็นเพศที่มีความอ่อนแอ เพราะบางมากกว่าผู้ชาย ผู้หญิงจึงถูกกดทับไว้ภายใต้ภาพเหมารวมของเพศสภาพเหล่านี้ และต้องรับผิดชอบกับบทบาทหน้าที่ที่สังคมมอบให้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทบาท “แม่” และ “เมีย” ในขณะที่ผู้ชายต้องพิสูจน์ตนเองให้แสดงออกถึงความเป็นชายที่แท้จริง (real man)

Morewitz (2004) เขียนหนังสือเรื่อง “Domestic Violence and Maternal and Child Health: New Patterns of Trauma, Treatment, and Criminal Justice Responses” จากการศึกษาพบว่าแนวคิดเรื่อง

ความแตกต่างทางเพศสภาพในสังคมปิตาธิปไตย ผู้ชายใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแสดงพลัง อำนาจของความเป็นชายที่มีเหนือผู้อ่อนแอ นอกจากนี้ความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกายหรือจิตใจ เป็นวิธีการหนึ่งที่ผู้ชายใช้ในการควบคุมผู้หญิงให้อยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสม คือไม่ก้าวก่ายหรือรุกร้าพื้นที่ของผู้ชาย กล่าวคือหากผู้หญิงก้าวออกจากขนบธรรมเนียมเพศสภาพและท้าทายอำนาจปิตาธิปไตย สิ่งที่ผู้ชายจะทำเพื่อป้องกันการถูกล่วงล้ำอำนาจคือการสร้างความรุนแรงเพื่อควบคุมและกีดกันผู้หญิงให้ออกไปจากพื้นที่ของตนเอง ความรุนแรงที่เกิดขึ้นในสังคมจึงมิได้หมายถึงการกระทำความรุนแรงที่บุคคลหนึ่งสร้างความเสียหายหรือก่อให้เกิดอันตรายต่อบุคคลอีกคนหนึ่งเท่านั้น แต่หมายรวมถึงความรุนแรงในระดับสังคมคือทัศนคติเรื่องความแตกต่างของบทบาททางเพศที่บุคคลมีต่อตนเองและผู้อื่น ซึ่งอาจนำไปสู่ความรุนแรงต่างๆในสังคม ไม่ว่าจะเป็นการทำร้ายร่างกายหรือการคุกคามทางเพศผู้ที่อ่อนแอกว่า การแบ่งแยกหรือการกีดกันทางเพศในพื้นที่การทำงาน

จากการศึกษาพบว่าเพศสภาพซึ่งเป็นผลผลิตจากการประกอบสร้างทางสังคมวัฒนธรรมกลายเป็นปัจจัยสำคัญที่กดทับผู้หญิงให้ตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายในสังคมปิตาธิปไตย ตามคำกล่าวของ Rozee (2002) เพศสภาพหล่อหลอมบุคคลในสังคม จนกระทั่งเกิดเป็นภาพเหมารวมของเพศสภาพ (gender stereotypes) ซึ่งเป็นการลดทอนตัวตนและจำแนกบุคคลให้กลายเป็นกลุ่มเดียวกันด้วยอัตลักษณ์ที่คล้ายคลึงกัน ตามคำกล่าวของ Jensen & Kouri (2012) แนวคิดเรื่องความแตกต่างทางเพศสภาพในสังคมปิตาธิปไตย ผู้ชายจึงใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแสดงพลัง อำนาจของความเป็นชายที่มีเหนือผู้อ่อนแอ นอกจากนี้ความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกายหรือจิตใจ ตามคำกล่าวของ Morewitz (2004)

วัตถุประสงค์การศึกษา

1. เพื่อศึกษาลักษณะตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” ด้วยทฤษฎีทางจิตวิทยา
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะทางจิตวิทยาของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี”

สมมุติฐานการศึกษา

ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” มีปัญหาภาวะทางจิตคือ 1. การมีเพศสัมพันธ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจ (Traumatic Sexualiation) 2. การทรยศ (Betrayal) 3. การปราศจากอำนาจ (Powerlessness) 4. การมีมลทิน (Stigmatization) ซึ่งความรู้สึกเหล่านี้จะนำไปสู่ความรู้สึกอับอายและมีความคิดที่จะฆ่าตัวตายได้ ภาวะปัญหาทางจิตของตัวละครใหญ่ในวรรณกรรมเรื่องนี้

เกิดจากปัจจัยสำคัญคือการกดทับจากอำนาจปีศาจไปโดยซึ่งตัวละครชายทำร้ายตัวละครหญิงทั้งทางร่างกายและจิตใจ

ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาวรรณกรรมแปล เรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” เขียนโดย Lin Yi-Han แปลโดย อารยา เทพสถิตย์ศิลป์ และเชมณัฐ ทรัพย์เกษมชัย พิมพ์ครั้งที่ 1 จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Maxx Publishing พ.ศ. 2562

วิธีการศึกษา

1. กำหนดที่มาและความสำคัญ วัตถุประสงค์ สมมติฐาน ขอบเขตการศึกษา และวิธีการศึกษา
2. ศึกษาวรรณกรรมเรื่อง “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี” ” เขียนโดย Lin Yi-Han แปลโดย อารยา เทพสถิตย์ศิลป์ และเชมณัฐ ทรัพย์เกษมชัย พิมพ์ครั้งที่ 1 จัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ Maxx Publishing พ.ศ. 2562
3. ศึกษาเอกสารและแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีด้านจิตวิทยาและแนวคิดปีศาจไปโดย
4. วิเคราะห์และตีความตัวละครวรรณกรรมเรื่อง สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี
5. สรุปผลการศึกษาวรรณกรรมเรื่อง สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี และเรียบเรียงรูปแบบบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้เข้าใจลักษณะตัวละครหญิงในเชิงจิตวิทยามากยิ่งขึ้น
2. ทำให้เข้าใจปัจจัยที่ส่งผลต่อภาวะทางจิตวิทยาของตัวละครหญิงมากยิ่งขึ้น
3. เพื่อเป็นแนวทางการศึกษาวรรณกรรมได้หัวเรื่องอื่นๆ

ผลการศึกษา

ในวรรณกรรมเรื่องสวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี ตัวละครที่น่าสนใจมีอยู่ด้วยกันอยู่หลากหลายตัวไม่ว่าจะเป็นตัวละครชายหรือตัวละครหญิง ผู้เขียนสร้างตัวละครที่มีความนุ่มลึกในหลายมิติ แต่ตัวละครหญิงส่วนใหญ่เป็นตัวละครหลักที่มีความน่าสนใจเพราะเป็นตัวละครที่เป็นเหยื่อในการสะท้อนความรุนแรงของการถูกข่มขืนรวมถึงเหยื่อความรุนแรงภายในครอบครัว โดยมีด้วยกันอยู่ทั้งหมด 4 ตัวละครแบ่งออกได้ 2 กลุ่มตามการถูกทารุณกรรมที่แตกต่างกัน

1. ตัวละครหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางร่างกายและจิตใจที่เกิดจากการถูกข่มขืน

ตัวละครหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางร่างกายและจิตใจจากการถูกข่มขืนมี 3 ตัวละคร ได้แก่ ผางซื่อฉิบ ก้าวเสี่ยวฉี และคุกกี้ ตัวละครหญิง 3 ตัวนี้ก่อนเกิดเหตุการณ์รุนแรงมีวิถีชีวิตที่ดี

ผางซื่อฉิบ เด็กสาววัย 13 ปี มีหน้าม้า ลำคอยาว ใบหน้ารูปไข่สละสลวย เด็กสาวที่มีความบริสุทธิ์ที่สำหรับได้จากการมองครั้งแรก เรียนและชื่นชอบการอ่านวรรณกรรมส่งผลให้เธอเป็นคนที่ชอบบทพูดหรือตัวละครในวรรณกรรมมาอธิบายเหตุการณ์ต่างๆ พ่อแม่มีฐานะร่ำรวยมีหน้ามีหน้าในสังคม พ่อแม่ของเธอทำงานอย่างหนักส่งผลให้ไม่ค่อยมีเวลาให้เธอ อาศัยอยู่ในคอนโดที่มีราคาสูงที่เมืองเกาสง เธอมีเพื่อนน้อยและมีเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อว่า หลิวอีถิง พวกเขาตัวติดกันและมักจะทำกิจกรรมต่างๆร่วมกันเสมอ เช่น ไปโรงเรียนหรือเรียนพิเศษ ซื่อปี้ัง เธอเป็นเด็กที่มีความสดใส ผลการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง เนื่องจากรูปร่างและหน้าอันสละสลวยส่งผลให้หนุ่มๆเข้ามาจีบเธอเป็นจำนวนมาก

ก้าวเสี่ยวฉี ปัจจุบันเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยปีที่สอง ตั้งแต่เด็กเป็นนักเรียนที่ทำคะแนนในการได้ในระดับกลางค่อนข้างไปทางสูง น้ำหนักและส่วนสูงอยู่ในการพอเหมาะพอดี มีความมุ่งมั่นที่จะประสบความสำเร็จในชีวิต ส่งผลให้ตอนมัธยมศึกษาปีที่หกเธอเรียนเสริมทุกวิชา เธอไม่ใช่คนที่มองแวบแรกแล้วสวย ความสวยของเธอต้องค่อยๆมองอย่างพิถีพิถัน มีคนเข้ามาจีบเธอจำนวนไม่น้อย เธอมีความบริสุทธิ์แบบเด็กมัธยมปลาย พ่อแม่ของเธอเปิดร้านอาหารแผงลอยเล็ก ๆ

คุกกี้ เด็กนักเรียนที่มีความกระตือรือร้นในการเรียน หน้าตาสละสลวยมีหน้าซำยังแลดูอ่อนกว่าวัย รูปร่างพอเหมาะพอดี นิ้วมือเรียวยาวน่ารัก มีน้ำเสียงอ่อนหวานน่าฟัง อัยยาศัยมีความใสซื่อบริสุทธิ์ มีแฟนหนุ่มหนึ่งคน นักเรียนคนแรกที่หลีก้าวหัวข่มขืนครั้งแรกในชีวิต

ตัวละครหญิงทั้งสามตัวนี้มีวิถีชีวิตที่ค่อนข้างดีและมีความสุข แต่หลังจากที่พวกเขาถูกข่มขืน พวกเขาก็มีพฤติกรรมเปลี่ยนไปใน 3 ระดับ คือระดับต้น เป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปไม่รุนแรงนัก เกิดขึ้นกับตัวละครหญิงทั้ง 3 ตัว ระดับกลาง เป็นพฤติกรรมที่เริ่มมีความเปลี่ยนแปลงทางจิตใจมากขึ้น และเป็นพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงดังจะอธิบายทีละระดับ ระดับรุนแรงทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจมาก ดังต่อไปนี้

1.1. ระดับต้น

1.1.1. การลดคุณค่าของตัวเองลงหรือความรู้สึกที่ว่าตัวเองไร้ค่า ผู้เขียนได้แสดงทัศนคติเรื่องนี้โดยการสร้างตัวละครทั้งสามตัวที่เมื่อผ่านการถูกข่มขืนความคิดในเรื่องความเคารพตัวเองได้เปลี่ยนไป ไม่ว่าจะเป็นผางซื่อฉิบ เธอมีความคิดที่ว่าเธอไม่ควรจะได้ได้รับความรักจากผู้ชายคนอื่นอีก ดังข้อความที่ว่า

“ มีครั้งหนึ่ง เด็กผู้ชายคนหนึ่งเขียนจดหมายให้เธอ ‘ วันอังคารไปเรียนกวดวิชา ซื่อฉิบ
สวนกับเธอทุกครั้ง แต่ละวันที่ล่องเลยไป แสงสว่างของวันอังคารก็ทำให้สดใสทั้งสัปดาห์ ’ ”

เธอรู้แน่นอนอยู่แล้วว่าประโยคนี้ออกมาจากไหน แต่แค่นั้นก็ถือว่ามากเกินไป เธอเกลียดเขาจึง
อยากจะได้เข้าไปบอกเขาว่าฉันไม่ใช่แม่พระอย่างที่เธอเห็น ฉันเป็นแค่ผู้รักของอาจารย์
โรงเรียนกวดวิชาที่เธอกำลังจะไป ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางชื่อฉี: 114)

ส่วนกัวเสี่ยวฉีเธอแสดงออกในแง่ของการใช้ชีวิตที่เหลวไหลทลอลงทำสิ่งที่ไม่ดีและไม่คิดว่าติดเองจะทำ
มากมาย แต่แนวคิดที่ตัวละครทั้งสามตัวมีส่วนร่วมคือแนวคิดที่ว่าตัวเองสกปรก เป็นสิ่งของที่ชั่วร้าย เพียงแต่
วิธีการแสดงออกแตกต่างกันออกไปและหากมองลึกลงไปอีกจะเห็นว่าเป็นแนวคิดที่มีแนวคิดปีศาจบิดเบือนเป็น
สารตั้งต้นที่สำคัญ การลดทอนคุณค่าของผู้หญิงลงและมองผู้หญิงเป็นเพียงวัตถุที่เอาไว้สนองความต้องการใน
ด้านต่างๆของผู้ชาย ในเชิงจิตวิทยาได้อธิบายว่าเหยื่อสามารถเกิดความรู้สึก ขาดความภาคภูมิใจในตัวเอง
(Low self esteem) เป็นความรู้สึกด้อยคุณค่าในตัวเอง หลังจากถูกทารุณกรรมทางเพศได้ เด็กจะรู้สึกว่า
ตัวเองเป็นของที่ชั่วร้ายแล้ว รู้สึกว่าร่างกายของตัวเองถูกทำร้ายหรือเปลี่ยนแปลงไป รวมถึงปฏิกิริยาจากสังคมที่
ห้อมล้อมตัวเด็กที่แสดงปฏิกิริยาไม่ยอมรับหรือทำให้เด็กรู้สึกละอายและรู้สึกผิด ทำให้เด็กมองภาพลักษณ์ของ
ตัวเองในแง่ลบ สิ่งเหล่านี้จะส่งผลกระทบต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของเด็ก อัมพล สุอัมพันธ์ (2537: 29)
ดังนั้นการที่ตัวละครฝางชื่อฉี กัวเสี่ยวฉี และคุกกี้จึงรู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า และรู้สึกว่าตนเองไม่ได้ดีอย่างที่ใครบอก

1.1.2. การกลับไปหาผู้ที่ข่มขืนตัวเองซ้ำๆ เป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหลังจากตัวละครทั้งสามตัวถูกทำร้าย
ร่างกายแล้วตัวละครก็รู้สึกว่าตัวเองไร้ค่า ยอมลดคุณค่าของตัวเองและกลับไปหาอาชญากรซ้ำๆ ตัวละครหญิง
ทั้งสามตัวนี้ล้วนเป็นนักเรียนของหลี่กั๋วหัว หรืออาจารย์ที่สอนพิเศษพวกเธอ ตั้งแต่ครั้งแรกที่พวกเธอได้พบ
กับหลี่กั๋วหัว พวกเธอเคารพนับถือและชื่นชมอาจารย์คนนี้เป็นอย่างมากเพราะบุคลิกที่ดูภูมิฐาน หน้าตาอัน
หล่อเหลาแลดูอ่อนกว่าวัย หลังจากที่พวกเธอโดนหลี่กั๋วหัวข่มขืน พวกเธอทุกคนมีความหวังเล็กๆ เกิดขึ้นว่า
หลังจากถูกข่มขืนเขาจะจริงใจในความสัมพันธ์กับพวกเธอทุกคน ทั้งนี้เพราะหลี่กั๋วหัวมักจะพูดชื่นชมว่าพวก
เธอสวยและ ชื่อของเล็กๆน้อยๆมาเอาใจพวกเธอเสมอ นอกจากนี้อาจเป็นเพราะพวกเธอคิดว่าการถูกข่มขืน
สังคมก็จะมองผู้หญิงมีส่วนผิดด้วย จึงทำให้พวกเธอยินยอมให้เรื่องร้ายข้างต้นดำเนินต่อไป หลังจากคุกกี้มา
อ่อนน้อมไม่ให้หลี่กั๋วหัวเลิกกับเธอแต่ก็ไม่เกิดผล หลี่กั๋วหัวเลือกนักเรียนคนใหม่ที่สวยกว่าคุกกี้พันเท่ามาเป็น
เหยื่อ นับตั้งแต่นั้นมาเขาก็รู้ว่ามิได้เด็กสวยๆที่พร้อมสนับสุนนและเคารพรักเขามากมายและมีความรู้สึกว่าการ
ข่มขืนเด็กสักคนเป็นสิ่งที่ง่ายตายและไม่มีผิด ดังข้อความ

“ เขารู้สึกว่าสังคมมีความรู้สึกต่อข้อห้ามทางเพศง่ายตายมาก ข่มขืนผู้หญิงหนึ่งคน
โลกทั้งโลกล้วนรู้สึกว่าเป็นความผิดของเธอเอง แม้แต่เธอก็ยังคิดว่าเป็นความผิดของตัวเอง

ความรู้สึกผิดทำให้เธอหวนกลับมาอยู่ข้างๆเขาอีก ความรู้สึกผิดคือหมาต้อนแกะอย่างแท้จริง ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางชื่อฉี: 114)

ความคิดดังกล่าวข้างต้นเป็นแนวคิดที่สังคมของประเทศได้หวนกลับมาพิจารณาว่า เหตุใดสมควรถูกข่มขืนเพราะว่ามีหน้าตาสะสวยดึงดูดตาชายกรให้เกิดการข่มขืน หรือรวมไปถึงผู้หญิงมีความพึงพอใจในการถูกข่มขืน เช่น การตอบสนองแบบอัตโนมัติของร่างกาย ในแง่ของจิตวิทยา เหตุที่ถูกข่มขืนจะเกิดการปรับตัวโดยใช้กลไกปกป้องตนเองที่เป็นกลยุทธ์ที่บุคคลนำมาใช้เพื่อลดสภาวะทางอารมณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นด้วยการบิดเบือน ปฏิเสธ และหลีกเลี่ยงสถานการณ์ต่างๆ นอกจากนี้การปรับตัวโดยการใช้อกลไกปกป้องตนเองยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะยกย่องตนเอง ทำให้ตนเองรู้สึกมีค่า เต็มศักดิ์ คทวนิช (2547: 298) การหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เป็นหนึ่งในกลไกของการป้องกันตัวเพราะเป็นการหาคำอธิบายหรือเหตุผลมาอ้างอิงการกระทำของตนเพื่อให้เป็นที่ยอมรับ การหาเหตุผลต่างๆมาอ้างนี้ก็เพื่อลดความเครียด ความวิตกกังวลของตน วราภรณ์ ตรีกุลสุษดี (2544: 4-5) หลังจากถูกหลีกั่วหัวข่มขืน ฝางชื่อฉีก็มีความคิดว่าเธอรักเขาและต้องรักให้ได้ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่เหวี่ยงกลับไปหาคนที่ข่มขืนตนเองซ้ำๆ ดังข้อความว่า

“ ฉันจะแค่ขอบออาจารย์ไม่ได้ ฉันต้องรักเขา คนที่เธอรักจะทำอะไรกับเธอก็ได้ ไม่ใช่ หรือ ความคิดของคนเป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่อะไรเช่นนี้ ฉันเป็นตัวปลอมของฉันในอดีต ฉันต้องรักอาจารย์ ไม่อย่างนั้นฉันจะรู้สึกเจ็บปวดมากเกินไป ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางชื่อฉี: 44)

1.1.3. ไม่ยอมเล่าเรื่องราวที่ตัวเองถูกข่มขืนให้ผู้อื่นฟัง ตัวละครทั้งสามคนหลังจากถูกข่มขืนไม่มีใครที่กล้าเปิดเผยเรื่องที่ว่าตนเองถูกข่มขืนให้ผู้อื่นฟัง ไม่ว่าจะเพื่อนสนิท หรือแม้กระทั่งตำรวจผู้ที่คุณดูแลกฎหมายบ้านเมือง ดังข้อความว่า

“ ชื่อฉีพูดกับแม่ด้วยน้ำเสียงเนิบนาบว่า ‘ การศึกษาบ้านเราเหมือนจะมีทุกอย่างยกเว้นเรื่องเพศศึกษาเลยเนอะ ’ แม่ของเธอมองอย่างประหลาดใจและพูดว่า ‘ เพศศึกษาอะไรกัน นั่นมันเอาไว้สำหรับพวกคนที่ต้องการเรื่องเพศ มันจึงถูกเรียกว่าเพศศึกษาไงล่ะ ’ ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางชื่อฉี: 91-92)

ผู้เขียนได้แสดงแนวคิดที่มองว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ไม่ควรนำมาพูดเพราะเป็นเรื่องที่ดูไม่เหมาะสม สกปรก และเป็นอีกหนึ่งเหตุผลสำคัญที่ตัวละครทั้งสามตัวเมื่อถูกข่มขืนไม่มีใครนำเรื่องนี้ไปบอกหรือปรึกษากับผู้อื่นเลย และนอกจากนั้นสังคมเองก็ทำให้เหยื่อคิดว่าที่การถูกข่มขืนเป็นการกระทำที่เราไม่สามารถนำไปเล่าต่อได้ เพราะเป็นเรื่องที่ละอายดื้อน น่ารังเกียจและน่าอับอาย ซึ่งเป็นมายาคติที่สังคมสร้างขึ้นมาจากที่หนึ่ง อีกนัยคือ ผู้เขียนต้องการใช้การเขียนและการสร้างวรรณกรรมเรื่องหนึ่งขึ้นมาเป็นตัวกลางในการบอกผ่านความทุกข์ของเธอที่เธอต้องเผชิญมาเป็นเวลานานรวมถึงเหยื่อที่ถูกข่มขืนอีกหลายคน โดยใช้การสื่อสารผ่านคำพูดหรือพฤติกรรมของตัวละคร และตัวละครแต่ละตัวมีการแสดงเปิดเผยเรื่องราวหรือวิธีการเล่าที่แตกต่างกัน เช่น ผาง ซื่อฉิบเธอใช้วิธีการเขียนไดอารี่ในการระบายและบอกเล่าเรื่องราวที่ว่าตัวเองถูกข่มขืน เป็นวิธีเดียวกันกับผู้เขียนที่เขียนวรรณกรรมเรื่องนี้ขึ้นมาเพื่อบอกเล่าประสบการณ์ส่วนตัวของตัวเองเอง สวลีรัตน์ พิงพราวลี (2548:12) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมนี้ในเชิงจิตวิทยาว่า สาเหตุที่เด็กไม่กล้าบอกผู้ใหญ่ว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศ เด็กส่วนใหญ่ถูกล่วงละเมิดทางเพศหลายครั้งกว่าจะกล้าบอกให้ใครรู้ มีเหตุผลหลายประการที่ทำให้เด็กไม่กล้าบอก เช่น กลัวไม่มีใครเชื่อ กลัวว่าจะถูกลงโทษเพราะรู้สึกว่าเป็นความผิดของตนเอง หรือตัวเองเป็นต้นเหตุให้เกิดการล่วงละเมิดทางเพศขึ้น กลัวคำขู่จากผู้กระทำ เช่น พ่ออาจตีตบคอก กลัวการปฏิเสธจากผู้กระทำ เด็กอาจปกป้องผู้กระทำเพราะอาจรักผู้กระทำแต่ไม่ชอบที่จะถูกละเมิดหรือไม่รู้ว่าจะบอกอย่างไร ในกรณีของเด็กโตบางคน รู้สึกอับอายในการบอกเล่ารายละเอียดเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศ โดยเฉพาะการบอกผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ เช่น ครู ตำรวจ

1.2. ระดับกลาง

ความสัมพันธ์ระหว่างหลีกั้วหัวกับตัวละครหญิงทั้งสามตัวนี้แตกต่างกันในด้านระยะเวลาของการดำเนินความสัมพันธ์ค่อนข้างมาก ระยะเวลาที่หลีกั้วหัวข่มขืนผางซื่อฉิบและกั้วเสี้ยวฉิบมีระยะเวลาที่ยาวนานกว่าข่มขืนคูกก็ ส่งผลให้ตัวละครสองตัวนี้มีการบอบช้ำทางจิตใจที่มากกว่า เพราะต้องเจออาชญากรซ้ำๆอยู่ในสภาพแวดล้อมที่เลวร้ายเป็นระยะเวลานานกว่า พฤติกรรมของสองตัวละครสองตัวนี้จึงมีอาการรุนแรงคล้ายกัน ดังนี้

1.2.1. หลงลืม หลังจากถูกข่มขืนและมีเพศสัมพันธ์กับหลีกั้วหัวมาสักระยะ อาการที่เกิดขึ้นแรกๆคืออาการหลงลืม ผางซื่อฉิบมักจะหลงลืมเรื่องราวต่างๆในชีวิตประจำวัน ลืมว่าตัวเองทำอะไร ไปที่ไหนมาหรืออยู่ที่ไหน ครั้งหนึ่งผางซื่อฉิบบอกหลีกั้วหัวให้พาเธอไปหาหมอหน่อยเพราะเธอรู้สึกไม่สบาย เขาคิดว่าเธอท้องแต่หลังจากเธอเล่าอาการคร่าวๆในเขาฟัง เขาคิดถึงอาการ PTSD (โรคเครียดหลังเกิดเหตุการณ์สะเทือนขวัญ) และยังคงคิดว่าเธอเป็นโรคนั้นก็ดีเพราะมันเอื้อประโยชน์ให้เขาสามารถทำร้ายเธอต่อไป ดังข้อความว่า

“ หนูมักจะตื่นขึ้นมาในเวลาแปลกๆ สถานที่แปลกๆ แต่หนูจำไม่ได้ว่าเคยไปที่เหล่านั้น บางครั้งหนูนอนอยู่บนเตียงทั้งวันถึงจะตื่นขึ้นมา จำไม่ได้เลยว่าวันทั้งวันหนูทำอะไรมาบ้าง อีถึงมักจะบอกว่าหนูทำตัวเกรี้ยวกราดกับเธอแต่หนูจำไม่ได้จริงๆ ว่าตัวเองด่าเธอไปด้วย คำพูดเหล่านั้น อีถึงยังบอกอีกว่าวันนั้นหนูกำลังนั่งเรียนได้ครึ่งคาบจู่ๆก็เดินออกจากห้องเรียนไป แต่หนูกลับจำไม่ได้ว่าวันนั้นหนูไปโรงเรียน หนูลืมจริงๆ ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของผางซื่อฉี: 171)

ในแง่ของทฤษฎีทางจิตวิทยาพฤติกรรมที่ตัวละครได้แสดงออก อัมพล สูอัมพัน (2537: 29) ได้กล่าวว่าเหยื่อจะมีการเปลี่ยนแปลงของบุคลิกภาพบางอย่าง ที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว เป็นการตอบสนองต่อความบีบคั้นทางจิตใจ อาการที่สำคัญคือ การหลงลืมหรือสูญเสียความทรงจำเฉพาะเรื่อง ไม่สามารถจำจดเหตุการณ์ในอดีตของตนเองได้ อาจจำไม่ได้บางส่วนเท่านั้น อาการนี้มักเกิดขึ้นทันทีภายหลังที่มีภาวะบีบคั้นทางจิตใจอย่างรุนแรง เมื่ออาการหายจะสามารถจดจำเรื่องราวได้เหมือนเดิม การสูญเสียความทรงจำร่วมกับการเปลี่ยนสถานที่ เปลี่ยนบุคคล มักเกิดขึ้นร่วมกับอาการสูญเสียความทรงจำเฉพาะเรื่อง แต่ต่อมาจะรู้ว่าตัวเองอยู่ในสถานที่ที่แปลกไปแต่ไม่รู้ว่ามีมาได้อย่างไร

1.2.2. นอนไม่หลับ ฝันร้าย กลัวการนอนหลับ หลังจากถูกข่มขืนซื่อฉีมักจะมีอาการนอนไม่หลับ หวาดกลัวการนอนหลับและถึงแม้ซื่อฉีจะนอนหลับเธอก็มักจะฝันเห็นเหตุการณ์ที่เธอถูกหลีกั่วหัวข่มขืนซ้ำๆ รวมไปถึงฝันเห็นคนอื่นที่มีลักษณะบางประการคล้ายหลีกั่วหัวข่มขืน ซื่อฉีมีอาการนี้ตั้งแต่อายุสิบสามถึงสิบแปดปี เธอกลัวการนอนหลับทำให้ต้องตีหมาแพทุกคืน

“ มีครั้งหนึ่งเธอฝันเห็นครูผู้ช่วยสอนวิชาคณิตศาสตร์บังคับขืนใจเธอ ครูผู้ช่วยทั้งผมม ทั้งดำเหมือนไส้ดินสอกด ลูกกระเดือกโปงออกมาจากผิวสีดำ คร่อมอยู่บนตัวเธอ ยามกลืนน้ำลายลูกกระเดือกจะขยับขึ้นลงเล็กน้อย เขาขยับลูกกระเดือกและพูดว่า ‘ มันเป็นความผิดของเธอ เธอสวยเกินไป ’ ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของผางซื่อฉี: 172)

Burgess & Holmstrom (1974: 981-986) ได้อธิบายพฤติกรรมเหล่านี้ว่าเป็นพฤติกรรมภาวะกลับคืนสู่สภาพปกติ การถูกข่มขืนจะทำให้การดำเนินชีวิตของเหยื่อเปลี่ยนไป ไม่เพียงส่งผลในระยะสั้นแต่ยังส่งผลถึงการดำเนินชีวิตในระยะยาวได้หลายปี ฝันร้ายเป็นอาการที่พบในเหยื่อเกือบทุกคน ทั้งในระยะเฉียบพลันและระยะยาว ความฝันจะแบ่งเป็นสองชนิด ชนิดแรกคือฝันว่าอยู่ในสถานการณ์ที่เหมือนจริงและกำลังพยายามนี้

แต่ไม่สำเร็จ พอเวลาผ่านไปสักระยะหนึ่ง ความฝันจะเป็นลักษณะที่ควบคุมเหตุการณ์ได้ แม้ว่าความฝันชนิดหลังจะควบคุมได้แต่เหยื่อก็ยังคงไม่สามารถเปลี่ยนความรู้สึกที่มีต่อภาพลักษณ์ตนเองได้

1.2.3. ร่างกายชুবวม ในช่วงต้นเรื่องผู้เขียนเขียนให้ตัวละครฝางซื่อฉีเป็นเด็กผู้หญิงที่สวยงามราวกับตุ๊กตากระเบื้อง แก้มกลมใสน่ารัก หลังจากถูกข่มขืนเมื่อเวลาผ่านไปผู้เขียนค่อยๆบรรยายลักษณะทางร่างกายที่เปลี่ยนไปของฝางซื่อฉี เริ่มต้นด้วยการบรรยายถึงตอนที่เธอหิบบสร้อยที่อึดหิวให้เป็นของขั้วญมาใส่ก่อนจะพบว่าตัวเองบวมลงอีกแล้วเพราะเห็นกระดูกไหปลาร้าที่ชัดเด่นขึ้น จนท้ายที่สุดตำรวจไปพบเธอบนภูเขาสภาพร่างกายของเธอชুবวมและมีแผลหะหะเต็มตัว

“ ผมยาวของซื่อฉีพันกันเป็นก้อนเดียว ปิดบังใบหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง บนหน้ามีผิวดกสะเก็ดจากแดดเผาเป็นปื้นๆ รอยแมลงกัดเป็นจ้ำ แก้มตอบเข้าไปด้านในกำลังคุณนอนอยู่ ริมฝีปากบวมเจ่อเต็มไปด้วยลิมเลือด อีถึงยอตัวลง เลิกผมครึ่งหนึ่งของซื่อฉีขึ้นมา คอพับไปด้านหนึ่งเหมือนหัก ดวงตาปูนโปน น้ำมูกและน้ำลายไหลพร้อมกัน ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 41)

wiehe (1998: 145-148) ได้กล่าวถึงอาการของเหยื่อที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศว่า เหยื่อสามารถมีความผิดปกติในการรับประทานอาหารได้ พบว่าในกลุ่มผู้หญิงที่มีประสบการณ์ถูกล่วงละเมิดทางเพศในวัยเด็กมีความผิดปกติมากกว่ากลุ่มคนทั่วไป โดยแสดงออกในพฤติกรรมของกลุ่มโรคอะนอเร็กเซีย และโรคบูลิเมียเป็นวิธีการลดความรู้สึกต่อเหตุการณ์ล่วงละเมิดทางเพศของคนเหล่านี้

1.3. ระดับรุนแรง

1.3.1. เห็นภาพหลอน ฝางซื่อฉีมีอาการภาพหลอน เมื่อตัวละครตัวนี้ออกไปข้างนอกหรืออยู่ท่ามกลางผู้คนจำนวนมาก เวลาเธอเห็นผู้ชายที่มีลักษณะสูงหุ่นคล้ายหลี่กั้วหัว อายุไล่เลี่ยหลี่กั้วหัวพวกเธอมักจะเห็นผู้ชายเหล่านั้นเป็นหลี่กั้วหัวอยู่บ่อยครั้ง

“ เสี่ยวฉีเดินสะเปะสะปะอยู่ในเมือง เห็นคนบนท้องถนนคล้ายเลียนแบบอาจารย์อยู่ในที่ บางคนมีมือของอาจารย์ บางคนก็มีคอของอาจารย์ บางคนก็ใส่เสื้อผ้าของอาจารย์ ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 226)

อีกทั้งเธอยังเห็นภาพหลอนของสิ่งของไม่ว่าจะเป็นโคมไฟ ผ้าม่าน เธอมักจะเห็นเป็นภาพสิ่งของในห้องที่โรงแรมเธอถูกข่มขืน และยังรวมไปถึงสถานที่ ทุกครั้งที่เธอเห็นโรงแรมไม่ว่าจะเป็นโรงแรมอะไรก็ตามเธอมักจะนึกถึงหลีกั่วหัว นึกถึงตอนที่เธอและเขามีเพศสัมพันธ์กัน ครั้งหนึ่งเธอนั่งรถผ่านโรงแรมที่เธอและหลีกั่วหัวมักจะมามีเพศสัมพันธ์กันหลายครั้ง เธอก็เกิดความรู้สึกและเห็นภาพเหตุการณ์ที่เธอมีเพศสัมพันธ์กับหลีกั่วหัวขึ้นมา เป็นเหตุการณ์ที่เธอกับเขาพูดคุยกันหลังจากการมีเพศสัมพันธ์ ดังข้อความว่า

“ อาจารย์รับหนูมาโรงแรมบ่อยแบบนี้ ร่างกายหนูจะไม่ชินเตียงอยู่แล้วนะคะ’ และเธอยังเห็นองคชาติอยู่ตรงหน้าเธอ สอดเข้ามาในร่างกายท่อนล่างข้างเธอ ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางชื่อฉี: 226)

ผู้เขียนอาจเขียนพฤติกรรมเพื่อสื่อถึงว่าตัวละครเริ่มมีการอาการทางจิตโดยการเห็นภาพหลอนเป็นอาการของกลุ่มอาการทางจิตเวช ซึ่งในทางจิตวิทยา Burgess & Holmstrom (1974: 981-986) อธิบายว่า การเห็นภาพหลอนจะเชื่อมโยงกับความกลัว การเกิดขึ้นของอาการกลัวที่มีต่อสถานการณ์ที่ถูกข่มขืน สถานการณ์เหล่านั้นได้แก่ การอยู่ในฝูงชนหรือการอยู่ตามลำพังหลังจากเกิดเหตุการณ์ ความกลัวของเหยื่อบางคนอาจจำเพาะเกี่ยวกับผู้ข่มขืน เช่น กลืนเหล้ากลืนบุหรี่ยจากตัวผู้ข่มขืน ในเหยื่อบางรายมีความกลัวการมีเพศสัมพันธ์หลังผ่านเหตุการณ์การถูกข่มขืน

1.3.2. การทำร้ายร่างกายตัวเอง ผู้เขียนได้บรรยายพฤติกรรมของตัวละครหญิงสองตัวนี้โดยเริ่มเขียนจากการเปลี่ยนการใช้ชีวิตประจำวันเล็กน้อยๆ ตัวละครสองตัวนี้ทั้งฝางชื่อฉีและกัวเสี่ยวฉี จากเดิมเป็นสองตัวละครที่มีความน่ารักสดใส ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ปกติไปจนถึงดี เป็นที่รักของเพื่อนๆ หลังจากถูกข่มขืน ฝางชื่อฉียังคงไปโรงเรียนตามปกติแต่ไม่มีสมาธิในการเรียน เธอมักจะสติหลุดลอยและนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายต่างๆ ที่มีหลีกั่วหัวอยู่ในนั้นเสมอ ในส่วนของกัวเสี่ยวฉีเธอต้องการทำร้ายตัวเองโดยการใช้ชีวิตให้เหลวแหลกและเริ่มทำสิ่งที่ตัวเองไม่เคยทำมาก่อนหลายอย่าง

“ หลังจากเสี่ยวฉีถูกไล่ออกจากอพาร์ทเมนต์ในกรุงเทพฯ ของหลีกั่วหัว เธอก็เริ่มเข้าไปเล่นเว็บไซต์หาคู่ เริ่มต้นก็ออกตัวก่อนว่าจะไม่คุยกันเป็นแฟน นัดเจอกันที่โรงแรมเท่านั้น ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางชื่อฉี: 222)

หลังจากนั้นกัวเสี่ยวฉีก็ยังไม่เข้าเรียนที่ละคาบจนในที่สุดเธอก็ไม่ไปโรงเรียนอีกเลยจนโรงเรียนได้ส่งจดหมายไล่เธอออกมาที่บ้าน เธอมักจะดื่มเหล้าและอยู่ร้านเหล้าจนถึงเช้ามืด และที่สำคัญคือเธอร่วมเพศกับ

ผู้ชายมากหน้าหลายตา การบรรยายการใช้ชีวิตของตัวละครที่ลงรายละเอียดมากขึ้นผู้เขียนอาจจะมีเจตนาชี้ให้เห็นว่าพวกเธอได้รับความบอบช้ำทางจิตใจเป็นอย่างมากหลังจากถูกข่มขืน และเริ่มมีอาการไม่ปกติทางจิต ซึ่งส่งผลต่อความคิดและพฤติกรรมที่ละนิด ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นในเหยื่อหลายรายตามคำกล่าวของ Burgess & Holmstrom (1974: 981-986) การถูกข่มขืนจะทำให้วิถีชีวิตของเหยื่อเปลี่ยนไป เหยื่อหลายคนอาจกลับไปใช้ชีวิตได้บ้างในช่วงแรก บางคนอาจมีปฏิกิริยาตอบสนองโดยการอยู่แต่บ้าน ไม่ไปเรียนหรือไม่ไปทำงาน สิ่งเหล่านี้จะดีขึ้นได้หากได้รับการช่วยเหลือจากญาติ

1.3.3. มีความคิดอยากฆ่าตัวตาย ในกรณีของตัวละครสองนี้คือฝางซื่อฉีและกัวเสี่ยวฉี มีการบรรยายเรื่องความรู้สึกที่อยากฆ่าตัวตายในลักษณะที่แตกต่างกัน กัวเสี่ยวฉีเธอมีความรู้สึกอยากฆ่าตัวตายตั้งแต่ครั้งแรกที่หลีกัวหัวข่มขืนเธอ ดังข้อความว่า

“ตอนแรกเสี่ยวฉีไว้วายจะฆ่าตัวตาย หลังจากนั้นหลายครั้งก็ค่อยๆสงบลง บางครั้งก็จบรวดเร็วเกินไป”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 133)

จะเห็นว่ากัวเสี่ยวฉีแสดงออกอย่างเปิดเผยตั้งแต่ตอนแรกว่าเธอรับมือสถานการณ์ที่เลวร้ายแบบนี้ไม่ได้ เธอได้รับบาดเจ็บทางจิตใจอันใหญ่หลวง หลังจากการมีเพศสัมพันธ์กับหลีกัวหัวครั้งต่อไปเธอก็ค่อยๆยอมรับและปรับตัวกับเหตุการณ์นี้ได้ ในขณะที่ฝางซื่อฉี เธอถูกข่มขืนและเวลาผ่านไปหลายปีผู้เขียนจึงค่อยๆเขียนความรู้สึกของเธอออกมาว่าเธอมีความคิดอยากฆ่าตัวตาย การเขียนหรือบอกเล่าความคิดของตัวละครหญิงที่แสดงความรู้สึกตอบโต้เหตุการณ์เลวร้ายที่เกิดขึ้นที่มีลักษณะต่างกัน ผู้เขียนอาจจะต้องการชี้ให้เห็นว่าการรับมือของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนมีด้วยกันอยู่หลากหลายรูปแบบขึ้นอยู่กับความเข้มแข็งทางจิตใจของแต่ละคน Wiehe (1998:145-148) ได้กล่าวถึงพฤติกรรมในเชิงจิตวิทยาที่เหยื่อมีความคิดอยากฆ่าตัวตายว่า เด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศจะมีความเหงา เศร้า และความพยายามในการฆ่าตัวตายสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้ถูกรังแก โดยพบว่า 37% ของเด็กที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศที่มารับการประเมินที่คลินิกมีความคิดเกี่ยวกับการฆ่าตัวตาย ผู้ที่เคยถูกใช้เป็นเครื่องมือทางเพศ แต่ไม่ถูกต้องสัมผัส เช่น การเห็นอวัยวะของผู้ที่ชอบโชว์ ไม่มีความแตกต่างจากคนทั่วไปในประเด็นการฆ่าตัวตาย นักวิจัยพบว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศโดยมีประสบการณ์ของการถูกสัมผัสในทางเพศ มีผลกระทบต่อการใช้ชีวิตมากกว่าการถูกล่วงละเมิดแบบอื่น

1.3.4. เสียสติ หลังจากฝางซื่อฉีมีอาการหลายอาการที่สามารถบ่งชี้ได้ว่าเธอไม่ปกติ ไม่ว่าจะเป็นทางร่างกายหรือทางจิตใจ ท้ายที่สุดแล้วอาการต่างๆก็นำพาเธอป่วยเป็นโรคจิตเภทอย่างสมบูรณ์

“ หลิวอีถึงฟังคำวินิจฉัยของหมอไม่รู้เรื่องนัก แต่เธอรู้ความหมายว่าซื่อฉิบเป็นบ้าไปแล้ว แม่ฝางบอกว่าเลี้ยงในบ้านไม่ได้แน่ แต่ก็ให้อยู่ในเกาสงไม่ได้ ในตึกมีหมออยู่หลายคน และก็ให้อยู่ในไทเปไม่ได้ ถ้าอย่างนั้นตกลงกันคนละครึ่งทางแล้วกันส่งไปอยู่ที่สถานบำบัดในไถจง ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉิบ: 41,42)

หลังถูกข่มขืนมาเป็นเวลานานและอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ต้องเจอกับอาชญากรอยู่บ่อยครั้ง และมีหลายอาการที่ส่งสัญญาณเตือนมาตลอด ว่าสภาพจิตใจและร่างกายของฝางซื่อฉิบได้รับบาดเจ็บ อีกทั้งเธอไม่ได้รับการเยียวยาที่เหมาะสมและถูกต้อง ไม่ว่าจะเป็นการเยียวยาจากครอบครัวหรือจิตแพทย์ซึ่งสิ่งเหล่านี้ส่งผลให้เธอเป็นโรคจิตเภท (Schizophrenia) คือ กลุ่มอาการของโรคที่มีความผิดปกติของความคิด ทำให้ผู้ป่วยมีความคิดและการรับรู้ไม่ตรงกับความเป็นจริง ทำให้มีผลเสียต่อการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น การดูแลตัวเอง การใช้ชีวิตในสังคม ส่วนใหญ่ผู้ป่วยจะเริ่มเป็นเมื่ออายุประมาณ 14-16 ปี หรือช่วงปลายวัยรุ่น โรคนี้พบได้ประมาณร้อยละ 1 ของประชากร การป่วยเป็นโรคจิตเภทเชื่อว่ามีสาเหตุมาจากทั้งด้านร่างกายและจิตใจ ด้านร่างกายคือทางพันธุกรรม ยิ่งมีความใกล้ชิดทางสายเลือดกับผู้ป่วยมากยิ่งมีโอกาสสูงจากความผิดปกติของสมอง โดยสารเคมีในสมองมีความผิดปกติและจากโครงสร้างของสมองบางส่วนที่มีความผิดปกติเล็กน้อย ด้านจิตใจเกิดจากความเครียดในชีวิตประจำวัน เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความเจ็บป่วย การใช้อารมณ์กับผู้ป่วย การตำหนิ มีท่าทีที่ไม่เป็นมิตรหรือจู้จี้เกี่ยวกับผู้ป่วยมากไปก็ส่งผลต่อการกำเริบของโรคได้ พญ.วรลักษณ์ อีราโมกษ์ (2563:1)

จากที่กล่าวมาทั้งหมดจะเห็นว่าผู้เขียนวางระดับพฤติกรรมของตัวละครที่กำลังมีสภาวะจิตใจที่ไม่ปกติ มีความบอบช้ำเริ่มตั้งแต่อาการขั้นต้นของโรคทางจิตเวชคือการหลงลืม นอนไม่หลับหรือการฝันร้าย และอาการทางจิตนั้นยังส่งผลกระทบต่อร่างกายโดยการตัวละครชুবพอมลงและท้ายที่สุดนำไปสู่การเป็นโรคทางจิตเวชอย่างสมบูรณ์แบบ ผู้เขียนได้เขียนปัจจัยที่ส่งผลต่อตัวละครนี้ไว้หลากหลายประเด็นที่มองลงไปถึงการสะท้อนสังคม ใต้หวนได้เป็นอย่างดี ไม่ว่าจะเป็นการสร้างตัวละครอาชญากรให้เป็นอาจารย์และเหยื่อเป็นนักเรียนมัธยมต้นที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ซึ่งสื่อถึงระบบการศึกษาของใต้หวนที่ว่ามีความบกพร่องในเรื่องของบุคคลากร โดยทราบได้จากบทสนทนาและการพูดคุยของเหล่าอาจารย์ นอกจากนี้ยังมีการสร้างตัวละครอาจารย์ประจำชั้นที่เป็นผู้หญิงเป็นคนพานักเรียนไปส่งให้อาจารย์ผู้ชายถึงที่ ทำให้เราทราบว่าตัวละครค่อยๆถูกทำร้ายจากคนใกล้ตัวก่อน อีกหนึ่งประเด็นที่สำคัญคือมุมมองของคนในสังคมใต้หวนต่อประเด็นการข่มขืน การที่ตัวละครชายกล้าก่อความรุนแรงกับตัวละครหญิงอยู่เนืองๆเป็นเพราะว่าพวกเขาทราบดีว่ายังไงสังคมก็เข้าข้างตนเองในสังคมที่มี

แนวคิดชายเป็นใหญ่ เขี่ยต้องทุกข์ทรมานและหาทางแก้ปัญหาของตนเองเพียงผู้เดียวโดยไม่มีใครยื่นมือมาช่วย

2. ตัวละครหญิงที่ถูกทารุณกรรมทางร่างกายและจิตใจจากการใช้ความรุนแรงภายในครอบครัว

ในวรรณกรรมเรื่องนี้มีตัวละครหญิงที่ถูกคนในครอบครัวทำร้ายร่างกายคือ สวีอีเหวิน

สวีอีเหวิน เป็นลูกสาวของหนึ่งในตระกูลดัง เธอเรียนปริญญาเอกด้านวรรณคดีเปรียบเทียบ มีใบหน้ารูปไข่ ใก้ ตาโตขนตาวาว จมูกโด่ง ผิวขาวและมีเลือดฝาดจางๆแบบในนิทาน ตอนเธอแต่งงานกับเฉินอีเหวยเธออายุ 20 กว่าๆและเฉินอีเหวยอายุ 40 กว่า คุณสมบัติของเธอเพียบพร้อมหาที่ติไม่ได้ สวย น่ารัก กล้าหาญ เธอชื่นชอบการอ่านวรรณกรรมและสะสมงานศิลปะต่างๆ

เมื่อสวีอีเหวินแต่งงานกับเฉินอีเหวย เฉินอีเหวยปฏิบัติกับเธอราวกับนางฟ้า เขาดูแลเอาใจใส่เธออย่างดีอยู่เสมอ เฉินอีเหวยมีข้อดีมากมายนับไม่ถ้วนแต่เมื่อเขาเมาหรือกลับจากงานเลี้ยงสังสรรค์ เขามักจะทำร้ายร่างกายสวีอีเหวิน ผู้เขียนสร้างตัวละครสองตัวนี้ขึ้นมาแสดงให้เห็นสภาพสังคมของไต้หวันที่มีลักษณะสังคมปิตาธิปไตย ทั้งนี้เพศสภาพถือเป็นปัจจัยหลักในการกระทำใช้ความรุนแรงของผู้ชาย ผู้กระทำผิดมีแนวคิดที่ว่าตนเองเป็นเพศที่เหนือกว่าไม่ต้องรับโทษจากการใช้ความรุนแรงต่อผู้หญิง และผู้ถูกกระทำก็มีความคิดที่ว่าตนเองเป็นเพศที่อ่อนแอ Rozee (2002:94) นอกจากนี้ผู้หญิงยังถูกกำหนดให้รับภาระสำคัญคือการให้กำเนิดทายาท ผู้เขียนสะท้อนแนวคิดเรื่องนี้โดยให้แม่ของเฉินอีเหวยขอให้อีเหวินมีลูกอยู่หลายครั้ง ทำให้ผู้หญิงต้องแบกรับภาระหน้าที่เหล่านี้ตามกรอบความคิดของสังคมที่ต้องเป็นแม่และภรรยา ผู้ชายเองก็ต้องแสดงตนเองให้เป็นชายที่แท้จริง Jensen & Kouri (2012:6) ผู้ชายจึงมักจะใช้ความรุนแรงเป็นเครื่องมือในการแสดงพลังอำนาจของความเป็นชายที่มีเหนือผู้อ่อนแอ ความรุนแรงที่ผู้ชายกระทำต่อผู้หญิงไม่ว่าจะเป็นทางด้านร่างกายหรือด้านจิตใจเป็นวิธีการที่ผู้ชายใช้ในการบังคับผู้หญิงให้อยู่ในพื้นที่ที่เหมาะสม ไม่ก้าวก่ายรุกร้าพื้นที่ของตน Morewitz (2004:2) หลังจากสวีอีเหวินถูกสามีของตนเองทำร้ายอยู่บ่อยครั้งส่งผลให้ตัวละครสวีอีเหวินได้รับผลกระทบทางจิตใจและร่างกายเป็นอย่างมาก และเธอมักจะมีอาการเหล่านี้

1. ปกปิดบาดแผลที่ตนเองโดนทำร้าย เมื่ออีเหวินเริ่มถูกสามีตนเองทำร้ายร่างกาย การแต่งกายของเธอก็เปลี่ยนไป เธอแต่งกายเพื่อปกปิดร่องรอยบาดแผลบนร่างกายของเธอ โดยไม่สนใจว่าตอนนี้จะเป็นฤดูกาลใดๆทั้งสิ้น เธอมักจะใส่ชุดที่มีลักษณะสีเข้ม เสื้อคอเต่าและกางเกงเก้าส่วนเพื่อปิดบังร่องรอยบาดแผล

“ ฤดูใบไม้ร่วงยังไม่มาถึง อากาศยังร้อนอยู่แถมแค่เปิดพัดลมอย่างเดียว ทำไมพี่อีเหวินถึงต้องใส่เสื้อแขนยาวคอเต่าด้วย ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 77)

2. ไม่บอกเล่าเรื่องราวให้ใครฟัง นอกจากการปกปิดร่องรอยบาดแผลบนตัวแล้ว สิ่งที่เราทำต่อมาคือการปิดบังว่าตนเองถูกสามีทำร้าย ไม่ว่าฝางซื่อฉีจะพยายามถามเธอหรือให้เธอเล่าเรื่องราวของเธอ แต่เธอก็ยังไม่ยอมพูดถึง เล่าเรื่องราวใดๆกับใครและเลือกที่จะโกหกเมื่อเธอถูกถาม

“ ซื่อฉีคิดว่าใส่อีเหวินว่าหน้าเธอเป็นแผลได้อย่างไร อีเหวินพูดอย่างเนิบนาบ ชัดเจนที่ละคำว่าเธอหกล้ม พุดไปพุดมากก็เป็นฉันเองที่โง่เกินไป ซื่อฉีเกิดอาการรู้สึกตกใจเพราะเธอรู้อีเหวินกำลังบอกความจริงกับเธอ ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 101)

นอกจากนี้คนที่อยู่คอนโดมิเนียมเดียวกันกับเธอก็ทราบมาตลอดว่าเธอถูกสามีทำร้าย แม้แต่แม่ของสามีก็รับรู้ว่าคุณตนเองทำร้ายภรรยา แต่กลับไม่มีใครยื่นมือมาช่วยเหลือเธอ และคุณนายจางคนที่แนะนำสวี่อีเหวินให้กับเฉินอีเหวยก็รู้ว่าเฉินอีเหวยมักจะทำร้ายร่างกายผู้หญิง เธอจึงไม่แนะนำลูกสาวของตนเองให้อีเหวยแต่แนะนำสวี่อีเหวินแทน ในทางจิตวิทยา Martin and Beezeley (1976: 105-108) กล่าวว่า การขัดเกลาทางสังคมทำให้ผู้หญิงรู้สึกอายและเป็นความผิดถ้าหากชีวิตครอบครัวของเธอล้มเหลว ดังนั้นผู้หญิงจึงพยายามทุกวิถีทางที่จะประคับประคองให้ครอบครัวของเธอดำรงอยู่ แม้ความสัมพันธ์ของเธอและสามีจะไม่ราบรื่นก็ตาม เพื่อเป็นการรักษาชื่อเสียงและหน้าตาของสังคม ซึ่งรวมถึงการถูกสามีทำร้ายร่างกาย ผู้หญิงจะพยายามปกปิดร่องรอยบาดแผลต่างๆที่เกิดขึ้น ไม่บอกเล่าเรื่องที่เธอถูกสามีทำร้ายร่างกายให้ใครฟัง ดังพื้นฐานความคิดที่เกิดจากการขัดเกลาของสังคมที่ว่า การมีชีวิตคู่ประสบความสำเร็จจะหมายถึงการมีคุณค่าในตัวเองของผู้หญิง

3. ตกใจง่ายกว่าปกติและมีท่าทางหวาดกลัวอะไรบางอย่าง เธอมักจะมีอาการตอบสนองต่อสิ่งต่างๆได้เร็วกว่าปกติ เธอมักมีอาการหวาดระแวงตลอดเวลา สาเหตุมาจากการที่เธอถูกทำร้ายร่างกายหลายครั้ง ไม่ว่าจะในตอนที่กำลังนอนหลับและสามีเธอเพิ่งกลับบ้านหลังจากไปงานเลี้ยงสังสรรค์และมาทำร้ายร่างกายเธอ

“ เหมามาเป็นคนเดียวที่สังเกตว่าเส้นขนยาวของอีเหวินไม่ได้ผลัดเปลี่ยนไปตามอากาศ เหมามาตำหนิตัวเองว่าอยากเห็นขนอีเหวินหรือเปล่า นอกจากขนเส้นแล้วอีเหวินยังมีท่าทางหวาดหวั่นเพิ่มขึ้นมาตอนที่เขถามเธอว่าอากาศแฉะหรือไม่ เธอก็ทำท่าสะดุ้งตกใจเสียงสูงปรี๊ดขึ้นมา ทื่อ? ”

(สวนสนุกแห่งการณลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี: 167,168)

กระทรวงสาธารณสุข กรมสุขภาพจิต (2563) กล่าวถึงพฤติกรรมนี้ว่าเป็นอาการรูปแบบหนึ่งของโรควิตกกังวล สาเหตุของโรควิตกกังวลเป็นโรคทางจิตที่พบได้มากที่สุดโรคหนึ่ง สาเหตุเกิดได้ทั้งจาก 2 ปัจจัยหลักคือ พันธุกรรมหรือพื้นฐานดั้งเดิมถ้าพ่อแม่เป็นโรควิตกกังวล ลูกก็มีโอกาสเป็นโรควิตกกังวลเช่นกัน หรือมีพื้นฐานที่ไม่กล้าแสดงอารมณ์ออกมาและการมีสารเคมีในสมองที่ไม่สมดุล อีกปัจจัยหนึ่งคือสภาพแวดล้อม การเลี้ยงดู การเลียนแบบพฤติกรรมจากพ่อแม่หรือคนใกล้ชิด การประสบกับเหตุการณ์ต่างๆที่ก่อให้เกิดโรค โรควิตกกังวลสามารถบ้างออกย่อยๆได้อีกหลายแบบ แต่โรควิตกกังวลที่ตัวละครสวีอีเหวินเป็นคือ โรคเครียดหลังเหตุสะเทือนใจ (Post-Traumatic Stress Disorder, PTSD) คืออาการผิดปกติที่เกิดขึ้นหลังจากประสบกับเหตุการณ์อันเลวร้ายมาก เช่น เผชิญกับภาวะเสียชีวิต ภาวะภัยพิบัติตามธรรมชาติที่ร้ายแรง ถูกทำร้ายหรือเห็นคนใกล้ตัวตาย เป็นต้น อาการเกิดขึ้นได้หลายอย่าง ตั้งแต่เจ็บบ่อย ขาดการตอบสนอง ตกใจง่าย หวาดกลัว กังวลในเรื่องเล็กน้อย คิดถึงเหตุการณ์นั้นซ้ำๆและเกิดความกลัวและวิตกกังวลขึ้นมาใหม่เหมือนเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นอีกครั้ง รวมถึงหวาดกลัวสิ่งเร้าที่เกี่ยวข้องกับเหตุการณ์

สรุปผลการวิจัย

ผู้เขียนสร้างตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่อง สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของผางซือฉี ขึ้นมาเพื่อใช้ในการสะท้อนถึงแนวคิดพิตาทิปไตยในประเทศไต้หวัน ไม่ว่าจะเป็นเพศหญิงที่ตกเป็นเหยื่อจากการถูกข่มขืนที่นำเสนอผ่านบทบาทของนักเรียนหญิงที่เป็นเหยื่อของอาจารย์ที่ตนเองเคารพ หรือเหยื่อจากความรุนแรงภายในครอบครัวที่นำเสนอผ่านบทบาทของภรรยาที่โดนสามีทำร้ายร่างกายและจิตใจ ในกรณีของเหยื่อทั้งสองรูปแบบนี้ ผู้เกี่ยวข้องไม่ได้มีเพียงแค่เหยื่อและอาชญากรเท่านั้น มุมมองของคนในสังคมที่ประเทศไต้หวันผลิตขึ้นมาในการมองเหยื่อก็เป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่ทำให้อาชญากรทำสำเร็จลุล่วง ไม่ว่าจะเป็นการมองเพศหญิงที่ตกเป็นเหยื่อว่าวัตถุที่เอาไว้อตอบสนองความต้องการของเพศชายในด้านต่างๆ การโทษเหยื่อเมื่อถูกข่มขืน และการสร้างมุมมองที่ส่งเสริมให้เพศชายไม่กลัวการทำผิดเพราะสังคมเข้าข้าง การสนับสนุนการเพศชายในการใช้กำลังปกครองเพศหญิง รวมไปถึงค่านิยมที่ว่าด้วยถ้าเพศหญิงล้มเหลวในสถาบันครอบครัว ผู้หญิงคนนั้นจะกลายเป็นคนล้มเหลวในสังคม นอกจากนี้เหยื่อจากทั้งการถูกข่มขืนและถูกทำร้ายร่างกายและจิตใจจากการใช้ความรุนแรงในครอบครัว ได้รับความบอบช้ำจนส่งผลต่อร่างกาย จิตใจ และพฤติกรรมที่เปลี่ยนไปในทางที่แย่ลงโดยสามารถใช้ทฤษฎีทางจิตวิทยาวิเคราะห์ได้ไม่ว่าจะเป็นการหลงลืม ฝันร้าย ร่างกายชুবวม เห็นภาพหลอน มีความคิดอยากฆ่าตัวตาย ทำร้ายร่างกายตัวเอง อาการเล็กๆน้อยๆเหล่านี้ท้ายที่สุดน่าจะนำไปสู่การเป็นโรคจิตเภทอย่างสมบูรณ์

บรรณานุกรม

- เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2547). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดยูเคชั่น.
- พิทยา ว่องกุล. **พลาณภาพแห่งวรรณกรรม**. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า, 2540
- วราภรณ์ ตระกูลสถิตย์ และคณะ. (2543). **จิตวิทยาการปรับตัว**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ศูนย์วิชาการ.
- สวลีรัตน์ พิงพราวลี. (2548). “ผลกระทบทางด้านจิตใจ กระบวนการช่วยเหลือและการปรับตัวของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนในอำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, คณะศึกษาศาสตร์, สาขาวิชาการส่งเสริมสุขภาพ
- อัมพล สุอัมพันธ์. (2537 ข), ผลกระทบของการกระทำทารุณและการปล่อยปละละเลย. ในเอกสาร **ประกอบการประชุมทางวิชาการเรื่องเด็กถูกทารุณกรรมกับปัญหาสุขภาพกายและจิตสังคม**, กรุงเทพมหานคร: โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์
- Burgess & Holmstrom. (1985). “Victim of Family Violence : Incest and Battering”. **Psychiatric Nursing in the hospital and the community**. New Jersey : prentics Hall.
- Wiehe, V. R. 1998. **Understanding family violence: treating and preventing partner, child, sibling, and elder abuse**. London: Sage Publications
- Jensen, V. & Kouri, M. (2012). Introduction: Women Criminals and the Crimes They Commit. In V. Jensen (Ed.), **Women Criminals: an Encyclopedia of People and Issues** (pp. 3-23). ABC-CLIO.
- Martin, H. P. and Beezeley, P. 1976. Personality of abused children. in Martin, H. P. (Ed.), **The Abused Child: A Multidisciplinary Approach to Developmental Issues and Treatment** (pp.105-108), Cambridge: Ballinger.
- Morewitz, S. (2004). **Domestic Violence and Maternal and Child Health: New Patterns of Trauma, Treatment, and Criminal Justice Responses**. Boston: Springer.
- Rozee, P. (2002). Sexual Victimization: Harassment and Rape. In M. Biaggio, & M. Hersen (Eds.), **Issues in the Psychology of Women** (pp. 93-109). Boston: Springer US.

แหล่งอ้างอิงออนไลน์

Maxx Publishing. (2019). รู้จัก หลินอีห่าน ผู้แตงนิยายสุดสะเทือนอารมณ์ “สวนสนุกแห่งการลงทัณฑ์ รักในฝันของฝางซื่อฉี”. สืบค้นเมื่อ 13 ธันวาคม 2564. จาก.

<https://www.facebook.com/maxxpublishing/photos/>

กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2563). 6 อาการวิตกกังวลที่พบได้บ่อยในวัยทำงาน. สืบค้นเมื่อ 25 มกราคม 2565. จาก. <https://www.dmh.go.th/news-dmh/view.asp?id=30145>

พญ.วรลักษณ์ อีราโมกษ์. โรควิตกกังวล (Schizophrenia). สืบค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2565. จาก.

<https://www.manarom.com/blog/schizophrenia.html>

พริษฐ์ วัชรสินธุ. (2021). การล่องละเมิดทางเพศ – บาดแผลเดิมที่ถูกฉายซ้ำทุกวัน. เข้าถึงเมื่อ 25 กันยายน 2564. เข้าถึงได้จาก. <https://www.the101.world/butterfly-effect-5/>

PPTV Online. (2561). 5 วิธี ช่วยเหลือเหยื่อจากความรุนแรงทางเพศ. เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2564. เข้าถึงได้จาก. <https://www.pptvhd36.com/news/>